

Inner Wheel Norge

23105

Inner Wheel
Norge

Prinsesse Astrid, fru Ferner. Inner Wheel Norges høye beskytter.

Innhold

Side

6	Forord
7	Hvordan ble Inner Wheel til?
8	Inner Wheel i Norge
17	De første Inner Wheel distrikt dannes
19	Deltagelse i Council of Great Britain and Ireland og dannelse av International Inner Wheel
22	Norsk I.W. Råd
23	Reisefordelingen ECOSOC
25	Lepra-prosjektet
29	Aktiviteter og hjelpetiltak
30	Rally
32	Bladet «Inner Wheel Norge»
33	International Inner Wheel Newsletter The Link-Up Scheme
34	Skandinaviske Vennskapsklubber Convention 1988
38	Våre to verdenspresidenter
42	Honorary Editor
43	Klubbflagg Inner Wheels lysseremoni
44	Inner Wheel Rosen
45	Inner Wheel Rosen v/Britt Fjellander
46	Dear Club President v/Helena Foster

Inner Wheel Norge

Forord

Etter forslag fra Esther Marie Wiig ble det på Rådsmøte i 1977 besluttet å oppnevne en redaksjonskomite som skulle samle stoff til den første norske I.W. Historikk.

Nåværende Historikk er utarbeidet på grunnlag av denne opprinnelige som kom ut i 1978, og der redaksjonskomiteen besto av Ella Eldal og Else Marit Wellendorf.

Etter at Rådet i 1994 bestemte at Historikken skulle oppdateres, har komiteen bestått av Ragnhild Øglænd og Randi Rasmussen.

Redaksjonskomiteen takker distrikter og enkeltmedlemmer for verdifulle bidrag.

Sandnes, januar 1997.

Ragnhild Øglænd

Randi Rasmussen

Margarette Golding.

Hvordan ble Inner Wheel til?

En kan ikke skrive Norsk Inner Wheel's historie uten å se tilbake til dens opprinnelse. I.W. har sitt utspring fra Rotary-bevegelsen som ble startet i Chicago i 1905, av nå avdøde sakfører Paul Harris. Han satte et hjul i sving – som siden har rullet rundt hele vår klode og samlet tusenvis av tilhengere.

Lett forståelig er det også at Rotarianernes hustruer lot seg påvirke av Rotarys arbeid og

idealer. De ville gjerne støtte mennene i deres sosiale og veldedige arbeide, kort sagt – følge i Rotarybevegelsens spor.

Denne interessen gjorde at det i forskjellige byer i England ble opprettet klubber for rotarianernes hustruer. Klubbene var helt uavhengige av Rotary International, men medlemmene var strengt begrenset til rotarianernes hustruer, mødre og døtre, med visse unntak. Klubbene fikk navnet «Inner Wheel Clubs», og den første klubben ble stiftet i Manchester 10. januar 1924. Forarbeidet hadde allerede startet i oktober 1922 og fortsatte ved Rotary-sammenkomster, distriktskonferanser osv. Klubben fikk sitt navn, ingen kjenner dessverre opphavsmannen – eller kvinnen – til dette, – den fikk sine lover og kom etter hvert over i fastere former. I tredveårene var klubbenes antall vokst, og tanken om en sammenslutning av de forskjellige klubber tok form.

Mrs. Oliver Golding fra Manchesterklubben og endel andre damer tok så initiativet til å danne et forbund. I 1934 var sammenslutningen i orden og fikk navnet Association of Inner Wheel Clubs of Great Britain and Ireland. Den første sammenslutningen omfattet 79 klubber.

Og så – blåste vinden fra vest og over til Norge – –

Oda Irminger.

Inner Wheel i Norge

Til Norge kom Inner Wheel-bevegelsen i 1935, og den første klubb som ble startet var Bergen Inner Wheel klubb. Hustruen til daværende president i Bergen Rotaryklubb, Oda Irminger, var under et opphold i London kommet i kontakt med en del Inner Wheel-damer. Hun fikk så kjennskap til klubbenes virksomhet. Oda Irminger ble begeistret for ideen og bestemte at hun ville forsøke noe lignende i Norge. Ved en fest med damer som Bergen Rotaryklubb senere holdt, fortalte hun om sine inn-

trykk og anmodet damene å tenke over saken. Resultatet uteble ikke. Den 15. mars 1935 kom så en del av hustruene til Rotarianerne i Bergen sammen til et møte, og man ble enige om å starte klubben.

Et opprop ble vedtatt og sendt ut. Dette lød slik: «Undertegnede damer igangsetter en Inner-Wheelklubb – en særlig i England utbredt organisasjon, hvor kun hustruer og døtre av Rotarianere kan opptas som medlemmer.

Denne klubbs oppgave er å skape muligheter for å gagne andre og eventuelt hjelpe sin by eller distrikt med sosialt arbeide – men først og fremst støtte Rotary-klubben i dens sosiale virke om det ønskes og trenges.

Det skulle glede oss om De også vil bli medlem av «INNER WHEEL». Kontingenten blir kr. 2,- pr. mnd., og møter vil bli arrangert hver 14. dag om ettermiddagen.

Arbeidets art kan vanskelig klarlegges før vi får oversikt over medlemstallet. Ytterligere opplysninger om Inner Wheel og klubbens virksomhet i andre land vil bli meddelt ved første medlemsmøte.

Bergen den 16. mars 1935.

Kathleen Amundsen
Birgit von Erpecom
Oda Irminger
Rikke Mowincel

Tullen Borch
Alvilde Evensen
Ida Lindebrekke
Tordis Rieber

Innmeldelse kan skje pr. telefon innen månedens utgang til:
Fru Amundsen 5954
Fru Irminger 4683
Fru Lindebrekke 4663.

Det meldte seg 23 medlemmer, og det første ordinære møtet ble holdt mandag den 29. april 1935 i Grand Cafe's lokaler. I mellomtiden var det holdt et møte av de 8 innbydere, hvor initiativtakeren Oda Irminger la fram forslag til lover, utarbeidet på grunnlag av de engelske lover for Inner Wheel. Disse ble vedtatt og lød slik:

«Bergen Inner Wheel Klubb's første lover

1. «Inner Wheel» er navnet på en upolitisk klubb, hvis medlemmer ved samvær søker at vekke interesse for socialt arbeide, for derved at bli i stand til at yde hjelp og tjeneste.
2. Medlemskapet er begrenset til hustruer og ugifte voksne døtre av tidligere og nuværende Rotarianere.
3. Så lenge klubbens medlemstall er under 35, ledes den av: Formann, viseformann og sekretær/kasserer. Naar klubbens medlemstall overstiger 35, nedsettes ogsaa en arbeidskomite.
4. Styret velges for to aar paa den aarlige generalforsamling, som skal finne sted ved første møte i februar maaned, hvor ogsaa sekretær/kasserer avlegger rapport og regnskap. Gjenvalg kan ikke mottas, men efter to aars forløp kan tidligere styremedlemmer atter inntrede i styret. Valg maa foregaa skriftlig.
5. Kontingenten er kr. 2.- pr. maaned, som maa betales til kassereren paa første møte i hver maaned. Kr. 0.50 i mulkt for ikke at møte. Ved bort-reise i lengere tid betales ikke mulkt.

6. Utmeldelse maa skje skriftlig til sekretæren med en maanedes varsel.
7. Budgetaaret ender med det siste møte i januar hvert aar.
8. Henvendelse fra jordmødre og læger skjer gjennom formannen.
9. Tøiet opbevares hos 1 av styrets medlemmer som er ansvarlig for dette.
10. Tøiet bringes til mødrene av en av styrets medlemmer sammen med et klubbmedlem.

Til mødre som ligger på klinikk blir tøiet avhentet efter fødselen efter nærmere konferanse.»

Når man i dag leser disse lover, forstår man at Bergens-kvinnene i sitt første år særlig arbeidet for å skaffe økonomisk vanskeligstilte barselkvinner hjelp i form av nødvendig spebarnsutstyr. Dette ble gitt til ikke forsørgerunderstøttede og var den første begynnelse. Senere har klubben ydet hjelp til mange andre formål.

Etter at ovenstående lover var vedtatt, ble det valgt et styre – bestående av:

Oda Irminger, formann

Birgit von Erpecom, varaformann, og

Tullen Borch, sekretær.

Bergen Inner Wheel-klubb var ikke bare den første klubb som ble startet i Norge, men i Norden, og det gikk mange år før klubb nr. 2 her i landet ble stiftet, og det skulle bli Stavanger Inner Wheel-klubb.

Under annen verdenskrig måtte Norges Rotaryklubber «gå under jorden». Gleden var derfor stor da Bergens Rotary-klubb 22.-25. juni 1946, innbød til Distriktskonferanse. Mange Rotarianere med hus-truer deltok for å gjenoppfriske gammelt vennskap.

Her var det damene utenbys fra møtte Inner Wheel-medlemmer for første gang. Bergens-damene fungerte som mottagelseskomite og vertinner – som tok de tilreisende damer med på sight-seeing og bød til lunsj på Solstrand hotell.

Der fortalte så Oda Irminger om Inner Wheel-organisasjonen og

gjenga i hovedtrekk prosedyren i sin egen klubb på en så inspirerende måte at Stavangerdamene som var til stede, ble fyr og flamme. Allerede på hjemveien ble de enige om å kontakte Rotary-hustruene som ikke hadde deltatt på turen. Alle ble bedt om å komme på et møte etter sommerferien for å bli orientert om I.W.organisasjonen. Kanskje kunne det allerede da tas et standpunkt om å danne en klubb i Stavanger. På initiativ av Hildur Mauritzen og Mia Ellingsen ble innbydelse til dette møtet sendt i Rotary-klubbens ukebrev og fastsatt til 23. august 1946.

21 damer fulgte oppfordringen og lyttet til Rotary-klubbens president som kjente organisasjonen fra England, dens tilblivelse og formål. Han anbefalte å danne en klubb etter mønster fra de engelske I.W.klubbene og velge styret med en gang. Hjelp og støtte fra Rotary-klubben ble lovet.

Etter en del spørsmål og diskusjon og en prøvevotering, viste det seg at interessen var så stor at samtlige fremmøtte ville melde seg som medlemmer, og valg av styret ble enstemmig:

Hildur Mauritzen, formann
Mia Ellingsen, viseformann
Marie Olsen, sekretær
Ruth Barstad, kasserer.

Så var Stavanger Inner Wheel klubb et faktum, nr. 2 i Norge, Overseas club nr. 15!

Møtedag ble fastsatt og de 21 «founder members» betalte hver kr. 5.- som startkontingent til kommende utgifter.

Men uvitenhet og mangel på erfaring i klubbvirksomhet i de dager var stor – for alle damene var «hjemmeværende». Det viste seg nemlig at forbindelsen med Association of Inner Wheel Clubs in Great Britain and Ireland, naturlig nok måtte foregå på engelsk. Men etter hvert ble det hele bragt vel i havn. Som et kuriosum kan nevnes at alle skriv i de første 1 1/2 år ble håndskrevet!

Lovene ble trykket etter Bergens-klubbens, men Stavanger-klubben føyet til et motto – fritt etter Mathias Orheim –: «Den største

glede en kan ha, det er å gjøre andre gla», – det illustrerte ganske godt I.W.'s etiske formål.

Charteret ble mottatt i mai 1947, det ble innrammet og samtidig mottok medlemmene Inner Wheel-nålene – som var laget på bestilling hos en gullsmed i Bergen og kostet kr. 9.– pr. stk. Nålene var et synlig bevis på at man tilhørte en stor organisasjon. Man hadde også følelsen av den nære kontakt med Rotary, som det indre hjulet. Allikevel var det helt selvstendige organisasjoner.

I de første årene kunne passive medlemmer støtte klubben med en årlig kontingent. Antallet av disse varierte fra 10 til 15 stk. i 1950. Men fem år senere, ble dette medlemskap forbudt i alle klubber. Man ble oppfordret til å gå aktivt inn og arbeide – hver på sin måte – med å få forbindelse med de Rotary-hustruer som ennå ikke sto tilsluttet noen klubb, om å bli med i den store kjeden.

Begynnelsen var i grunnen svært beskjeden, kr. 2.– pr. møte + kr. 1.– for kaffe og thebrød. Ingen utgifter til underholdning, for Rotarianerne holdt sine yrkesforedrag på møtene. På den måten lærte man de forskjellige Rotarianere og deres daglige virke å kjenne – noe som gjorde at kontakten med Rotary-klubben ble meget god.

Men, det var ikke bare i Stavanger at noe skjedde. Haugesunds Rotarianere med damer hadde også fått noe med seg hjem fra møtet i Bergen i juni 1946. Ingebjørg Lothe fra Haugesund som var til stede under Oda Irminger's sterke appell, ble fenget av I.W.tanken. Hun fant at det var en fin måte å komme i kontakt med andre Rotary-fruer på – til da hadde de bare truffet hverandre når deres menn innbød til fest. Da den formelle henvendelse kom – gjennom Rotary – fikk hun med seg en liten gruppe interesserte damer, og de gjorde et godt forarbeide. I den første protokoll til Haugesund I.W.klubb, er klubbens lover klebet inn på første side, og her kan man lese øverst:

Navn og formål. Inner Wheel er navnet på en upolitisk klubb, hvis medlemmer med samvær og vennskap søker å vekke interesse for sosialt arbeid, for derved å bli istand til å yte hjelp og tjeneste.

14. april 1947 ble det konstituerende møtet holdt, og det var 22 damer til stede. Allerede på det første møtet hadde Ingebjørg Lothe

arbeidsplanen klar. Protokollen forteller at hun redegjorde for Inner Wheel's ideer, samt formålet med arbeidet i Haugesund Inner Wheel-klubb, – nemlig å sy utstyr til et daghjem for barn . . .»

Klubben var kommet for å bli, og det ble sendt hilsener til Haugesund Rotary Klubb og til Inner Wheel-klubbene i Bergen og Stavanger, «med takk for gode impulser og med ønske om godt samarbeide i fremtiden».

Arbeidet var i gang, og møtene ble holdt hver 14. dag. Norges I.W.klubb nr 3 var i full sving.

Det skulle gå mange år – hvor klubbene på Vestlandet var de eneste i Norge. Faktisk gikk det hele 19 år fra Bergens Inner Wheel-klubb ble startet til vi fikk vår første klubb på Østlandet. Her var det Astrid Kjær Pedersen i Akersborg, Oslo, som skulle bli Inner Wheel's «Mor».

Da Rotarianerne i Akersborg i 1950 startet sin klubb, visste ingen av hustruene der noe om I.W. – bortsett fra det de hadde kunnet lese om organisasjonen i Rotary Norden. Opplysninger ble også etter hvert innhentet fra Bergen Inner Wheel ved fru Oda Irminger. Kontakt ble tatt med Stor-København Inner Wheel – hvor daværende president Ingeborg Stahl var behjelpelig på alle mulige måter.

På en Rotary-fest med damer ble man enige om å gjøre et forsøk på å starte en Inner Wheel klubb i Akersborg. Det ble nedsatt en arbeidskomite bestående av fem medlemmer:

Astrid Kjær Pedersen,
Esther Andersen,
Gudrun Lund,
Vesla Ringnes,
Lill Remlow.

Arbeidskomiteen kom sammen og besluttet å sende ut et sirkulære – for å se hvor mange som meldte seg. Sirkulæret var datert 13. oktober 1952 og inneholdt bl.a. forslag til hvorledes møtene skulle legges opp:

«Ca. 2 timers møte en formiddag hver fjerde uke, f.eks. første tirsdag i hver måned.

Kontingent kr. 10.- pr. år. Det er anledning til å være passiv medlem.

Som program ble antydnet – foruten hyggelig samvær – interessante og utviklende foredrag etc. Man bør lese om Inner Wheel organisasjonen i ROTARY NORDEN.»

Tilslutningen var overveldende, og det første konstituerende møte ble holdt den 11. november 1952. Det ble besluttet – etter Ingeborg Stahls råd, først å ha en prøvetid for ikke å gjøre noe overilet. Man ville søke å bli riktig kjent med hverandre og bli gode venner. Det første prøveår ga store løfter, så den 5. mars 1954 ble charteret for Akersborg Inner Wheel-klubb undertegnet. Klubben var ikke bare den første i Oslo, men også den første på Østlandet, Norsk klubb nr. 4 og innrullert i Inner Wheel Association som Overseas Club no. 81.

Den 1. april 1954 ble charteret overrakt av Rotary's Guvernør, T. R. Olsen under en fest på Restaurant Georges, og de 21 festkledde medlemmer fikk sine nåler. I sin tale kom Guvernøren inn på Rotary-bevegelsens beskjedne start og brukte Rotary-hjulet som symbol. Dette hjulet var til å begynne med ganske enkelt – som et vognhjul. Det begynte å trille, og til slutt ble farten og tyngden så stor at hjulet måtte forsterkes med tannhjul. Og så kom Inner Wheel med sitt støttehjul. Inner Wheel har jo de samme formål og idealer som Rotary, først og fremst dette at de gjennom samvær og vennskap skal kunne vise mere forståelse og toleranse overfor menneskene. Det fantes også arbeidsoppgaver nok, og med sitt kjennskap til I.W. visste han at det var utrolig hva disse kunne utrette, både på egen hånd og i samarbeide med Rotary. En viktig ting var også å kunne aktivisere medlemmene, men det måtte være frivillig, uten tvang, og fremfor alt uten kritikk. «Vi mennesker er så forskjellige, vi kommer fra ulike miljøer og har ikke den samme innstilling til alt, men når hver gjør sitt beste kan man ikke forlange noe mer.» Astrid Kjær Pedersen som var Akersborg Inner Wheel's første president ble så overrakt charteret.

Akersborg Inner Wheel klubb var i full gang. På februarmøtet i 1955 snakket pastor Skollerud om Kofoedskolen. Foredraget enga-

sjerte sterkt, og medlemmene ville gjerne hjelpe. Kofoedskolen er jo også et internasjonalt foretagende – skjønt i det små, siden man tar imot og hjelper utlendinger.

Sitat fra Astrid Lütcherath – president i Oslo I.W. 1961/62:

*«Beskjeden start kan bli til store ting,
No'n ørsmå hjul blir kanskje satt i sving,
No'n ørsmå hjelp som siden smått om senn,
kan sette større hjul i sving igjen –.»*

I september 1953 fant man at lovene burde revideres. En komite ble nedsatt. Arbeidet pågikk et års tid, da presidentene i Bergen og Haugesund kom til Stavanger for å bli enige om den endelige utforming.

Akersborg Inner Wheel ble også kontaktet med forslag om likelydende lover for alle klubber. Dette ble vedtatt.

Og nå ble det fart på Inner Wheel-hjulene, Gimle Inner Wheel klubb ble nr. 5, så rullet det over til Sandnes på Vestlandet. Frem og tilbake trillet det, og flere og flere klubber kom til.

Men hjulet hadde vanskeligheter med å rulle nordover – kanskje var Dovrefjellet en hindring, hvem vet?

Til tross for at det var 3 Rotary-klubber i Trondheim, tok det sin tid før det ble startet en Inner Wheel klubb. Men 15. november 1961 ble Rotarianernes fruer invitert til et informasjonsmøte med tanke på å få startet en klubb. Ildsjelen eller «Trøndermoren» var Esther Marie Wiig, og underskriverne av innbydelsen som ble sendt ut var foruten henne, Vesla Bachke og Tull Strømsland. Foredragsholder var Ruth Engelstad fra Oslo.

Det møtte 50 damer, derav 8 fra Stjørdal, og bortsett fra et par som ville tenke seg om, tegnet alle seg som medlemmer. Som tillitskvinner første året fungerte:

President: Esther Marie Wiig. Visepresident: Astrid Gjærevoll. Sekretær: Hjordis Heilemann. Kasserer: Vesla Bachke. Styremedlemmer: Olga Torp, Tull Strømsland og Gudrun Jensen.

Årskontingenten ble fastlagt til kr. 20.–. Da man skrev til England

for å be om Charter, var medlemstallet steget til 77. Navnet på klubben ble Trondhjem Inner Wheel Klubb, og Charteret ble datert 27. november 1961.

17. mars 1963 var det charterfest på Hotell Prinsen, og antallet chartermedlemmer var da steget til 80 stk. Og så var klubben i gang og 5. april ble det holdt valg møte. Klubbens første president ble: Esther Marie Wiig – som fungerte 1961–63.

Men klubben var stor og tungrodd, og møtet 9. mai 1963 var helt viet Mrs. Darbyshire som kom på vegne av daværende Association President Mrs. Joan Cheer-Moody. Etter et lite kåseri om vennskap og tjeneste, om å forsøke å forstå hverandre og akseptere hverandre, gikk Mrs. Darbyshire over til det hun kalte «Business». Hun var kommet til Trondheim for å dele klubben, sa hun. Hun foreslo at Lade/Stjørdal dannet egen klubb. Hun ba medlemmene stemme over om hun skulle dele klubben her og nå og hjelpe klubben til å velge nye styrer. Avstemningen viste bare 1 stemme mot forslaget. Klubbene valgte nye styrer, og president i Trondhjem Inner Wheel Klubb ble Inger Grønn, mens Hanna Kierulf overtok vervet i Lade/Stjørdal Inner Wheel klubb, norsk klubb nr. 32, mens Trondhjem I.W. klubb fikk nr. 33. Begge med samme charterdato.

6. juni 1963 fant det siste møtet i fellesklubben sted. Eiendom i form av kjede, klubber og vimpler ble delt. Nå begynte et nytt kapittel i Inner Wheels historie i Trondheim. Den ene klubben var blitt til to, men det har ikke hindret at klubbene hele tiden har hatt et utmerket samarbeide. Både desember- og januar-møtet er fellesmøter. Og mai-møtet er også lagt til en felles tur.

I 1963 ble Trondhjem Vest Rotaryklubb stiftet. 2 Inner Wheel-klubber mente man var nok i en by av Trondheims størrelse, så Trondhjem Vests damer gikk delvis inn i Lade/Stjørdal og dels i Trondhjem Inner Wheel – noe som ga et frikt pust i begge klubbene og som var til mye hjelp når det gjaldt tillitsverv.

Etter hvert ble det også bevegelse nord for Dovre, idet i tidsrommet 1963 til 1971 – kom følgende klubber til: Røros, Tromsø, Kirkenes, Hemne og Narvik. Men – avstandene er store i vårt land,

og grenene på Inner Wheel-treet er «glisne» nordover. Alle håper vi – og tror – at flere grener «springer ut», grobunnen er der – –

Når du er blitt medlem av Inner Wheel på ditt hjemsted, er du også blitt medlem av verdensorganisasjonen International Inner Wheel. Dette er en av de største kvinneorganisasjonene i verden med medlemmer i Europa, Afrika, Asia, Australia og Amerika. Vi har alle samme Motto og mål: VENNSKAP OG HJELPSOMHET, selvom levestilkårene i klubbene kan variere sterkt.

De første Inner Wheel distrikt dannes

I 1950-årene kom den store utvikling av Inner Wheel i Norge. Mange nye klubber ble dannet, særlig på Østlandet. I 1948 ble det første distrikt utenfor England dannet, nemlig det nederlandske. England hadde allerede 19 distrikter.

Tanken om en sammenslåing av de norske klubber oppsto, og 2. juni 1956 møttes 8–10 klubber på Folkemuseet, Bygdøy. Ingen bestemmelse om sammenslåing ble fattet på dette møtet. Neste gang spørsmålet om distriktdannelse igjen dukket opp, var 2–3. oktober 1957. Flertallet gikk imidlertid inn for en landssammenslutning og valgte Oda Irminger til landspresident og Ruth Engelstad til viselandspresident. Imidlertid demret det for noen hver at de ikke kom utenom distriktsdannelse, selv om det ble kostbart etter engelsk mønster.

På forespørsel i England fikk vi 6. februar 1958 svar fra Council at de omhyggelig hadde diskutert «Landssammenslutningen»s lover. I sin nuværende form kunne de ikke anerkjenne denne som distrikt, men med svært små forandringer ville det la seg gjøre. Association mente at selv med de lange avstander og de dermed følgende reisegifter ville en distriktsordning være mer effektiv og demokratisk. Det ble foreslått at de norske klubber skulle overveie i fremtiden å opprette 3 distrikter som fulgte Rotarys grenser. Council la vekt på at Association ikke ønsket å påtvinge norske klubber distriktsordning og at det ikke var noe i veien for at det som en begynnelse ble dannet et distrikt i et strøk hvor det var 6–7 klubber med rimelig

avstand fra hverandre. På landsmøtet i Kongsvinger 23. mai 1959 oppsto en livlig diskusjon da denne sak kom opp. Resultatet ble at Landssammenslutningen ble oppløst, et eget distrikt for Østlandet ble dannet, og styre ble valgt. Ruth Engelstad som hadde vært ildsjelen, hadde sagt fra at hun ikke kunne påta seg vervet det første året. Men et annet modig medlem sa seg villig, nemlig Gyda Holmsen. Hun ble den første D.president i Distrikt 36, Ruth Engelstad ble visepresident, Wenche Eng sekretær og Eivor Skalmerud kasserer.

Oda Irminger, Bergen, så gjerne at landet ble delt i distrikter. Dette synet fikk ikke stemmer nok og det ble med det ene D 36 på Østlandet.

Oda Irminger tok imidlertid opp arbeidet med å danne et distrikt på Vestlandet og inviterte klubbene som den gang var Bergen, Haugesund, Sandnes, Sauda, Stavanger og Voss. Det ble flertall for å forsøke – Oda Irminger ble den første president, og distriktet fungerte i nær 2 år.

Vanskene viste seg imidlertid å være for store, og man la ned arbeidet. Prøveårene under ledelse av Oda Irminger var over. Det ble

Mia Ellingsen feirer IIW's 25-års jubileum sammen med Rådets president, vise-president og past-distriktspresident i D. 28.

Mia Ellingsen, Stavanger som tok opp arbeidet, og et nytt D 37 ble dannet i 1966. Det besto av klubbene Sandnes, Sauda, Stavanger, Stavanger vest, Kristiansand og Kongsgård. Rotarys grenser ble ikke fulgt. Etter to års samarbeid gikk Kristiansand-klubbene over til D.29, og de andre klubbene dannet D.28 S. De resterende klubbene av D.37 ble på initiativ av Florø-klubben samlet til ett distrikt. Det bestod av Florø, Bergen, Voss, Stord og Haugesund. Birgit Iversen fra Bergensklubben ble valgt til President og nummeret på distriktet ble 28 N. Atter en gang skulle det bli forandring. De to distrikter 28 N og 28 S ble samlet og het siden D.28.

I 1968 ble D 36 delt og fikk nummer 29 og 31. De første Presidenter ble der Karen Johanne Christiansen og Thea Bjelland.

I 1974 ble et nytt distrikt dannet av klubber fra Buskerud-Hedmark og Oppland. Dette fikk nr 30. Man valgte Mari Rudlang til den første president.

Pr. idag har vi 5 distrikt, nr. 27, 28, 29, 30 og 31.

Deltagelse i Council of Great Britain and Ireland og dannelse av International Inner Wheel

Presidenter i Association hadde i årene etter krigens slutt i 1945 arbeidet for å opprette nye klubber i Skandinavia og på kontinentet. De reiste til møter og Rallies. Antall klubber økte enormt og distrikter som var opprettet, ble invitert til å sende en representant hver til møter i England.

I 1962 ble det på årsmøtet i Association vedtatt at Norge, Sverige, Danmark og Nederland skulle få en representant hver i Council (styret). I første rekke var hensikten å binde klubbene fra disse landene tettere til organisasjonen.

Association tok i stor grad på seg å finansiere dette ved større medlemsavgift fra sine egne klubber.

I 1961-62 ble en Ad Hoc komite nedsatt for å arbeide med hvordan en fremtidig internasjonal organisasjon skulle utvikles. Et lovkompleks måtte utarbeides og vedtas av alle land som skulle opptas som medlemmer.

Eva Herud.

Fra Association ble Maureen Darbyshire utpekt til leder og medarbeidere ble representantene fra Skandinavia og Nederland. Det ble arbeidet meget grundig. Det ble holdt møter i de respektive medlemmers hjemland, korrespondert flittig og større møter tilgjengelig for de menige medlemmer avholdt.

I 1966 ble resultater lagt frem for årsmøtet i Association, og i 1967 behandlet man forslagene i sin fulle bredde og fikk dem igjennom. Det var en bragd og stor ære for både Ad Hoc komi-

teen og for medlemmene av Association. Det viktigste skritt var tatt for å sette I.I.W. i arbeid.

Mabel Ponting som den gang var President for Association of clubs in Great Britain and Ireland, ble overrakt et vakkert gullarmbånd. En synliggjøring av takknemlighet og minne om en viktig periode i utviklingen med hjelp fra den store moderorganisasjonen.

Etterpå kom turen til de skandinaviske land som skulle behandle lovene. Man innkalte samme år til et kombinert lovmøte og Rally i Skien. Til stede var Councilmedlemmene Elsebeth Bager, Sverige, Birte Fangel, Danmark, og vår Eva Herud. De to distriktene 36 og 37 sendte sine presidenter og visepresidenter, foruten mange medlemmer som var kommet for å delta på Rally.

Alle de tre councilmedlemmene var med og la frem og forklarte sine standpunkter, og tilhørerne var meget aktive og ivrige etter å få opplysninger.

Da det til slutt var oppnådd enighet om alle forslagene, var man glade og fornøyde. Det viktige skritt å bringe Norsk Inner Wheel med i den store nye organisasjonen ble tatt i mot med begeistring.

Eva Herud stilte så forslag til forsamlingen om at et samarbeids-

organ for de daværende og kommende distrikter burde opprettes. Også dette ble vedtatt med glede og Norsk Inner Wheel Råd, NIWR, var etablert.

Til President (nasjonalrepresentant) ble valgt Eva Herud, Kongsvinger. Otlu Alsvik, Drammen, ble valgt til Rådets I.S.O. Og Lilli Fischaa ble redaktør. Kontingenten ble fastsatt til kr 6,50. Bladkontingent til kr 1,50. Man besluttet også å utgi medlemsbok og lovbok. Fra 1. juli 1967 startet den nye organisasjonsformen å fungere.

Otlu Alsvik.

Første I.I.W. styremøte i København oktober 1967.

Norske Inner Wheel klubber var blitt internasjonale. Deres representant hadde sete i styret for I.I.W. I.I.W. ble ledet av Lavender Weighthman, President, Judith Casson, kasserer og Visepresident Helena Foster. Styremedlemmene var Eva Herud, Norge, Birte Fangel, Danmark, Nancy Sharp, Gr. Br. and Ireland, Trudy van der Grift, Nederland og Elsebeth Bager, Sverige.

Flere lovkomiteer var i arbeid i årene fremover og det var og et nært samarbeid med Danmark og Sverige. Inntil 1990 hadde våre lover blitt trykket på løse blad og innsatt i ringperm. Dette «løsbladssystem» forsvant da den daværende lovkomite med formann Ragnhild Scheie Aasen, Grimstad I.W.klubb, fikk i oppdrag å oppdatere lovene og få dem samlet i et hefte. Dette heftet skulle så trykkes opp hvert 3 år for å få med forandringer fra siste Convention, foruten eventuelle forandringer til våre norske lover. Boken inneholder våre Råds-, distrikts- og klubblover, foruten håndbok for disse lover. Den inneholder også de opplysninger man mener at et medlem kan ha bruk for og skal være et supplement til medlemsboken.

Norsk I.W. Råd

Rådet har møte to ganger i året.

Fra 1967 har NIWR bestått av Nasjonal-representant, Vise nasjonalrepresentant, alle Distriktspresidenter og Past distriktspresidenter, RISO, Sjefredaktør, Rådssekretær og Rådskasserer.

Fra 1991 har Past distriktspresident møtt på augustmøtet og Vise distriktspresident på januarmøtet.

Rådspresidenten er ikke lenger automatisk medlem av The Board. På Convention i Sydney i 1993 ble det vedtatt at The Board skal bestå av 16 medlemmer, kalt Board Directors.

En Board Director velges blant de nominerte National Representatives.

N.I.W. Råd har stor og vidstrakt samarbeid og korrespondanse med de nordiske land spesielt, og med andre land ved behov.

Rally-administrasjonen er underlagt Norsk Råd med en representant fra Rådet i styret.

Et omfattende lovarbeid før en Convention krever og mye av Rådet, ikke minst behandling av klubbenes innsendte lovforslag.

Reisefordelingen

Foruten vanlige arbeidsoppgaver som hører inn under Rådet, f.eks. driften av bladet og utgivelsen av medlemsfortegnelsen, så ble det i 1974 vedtatt å opprette et reisefond – Reisefordelingen – som skulle administreres av Rådet.

Det var vanskelig for enkelte distrikt, spesielt D. 27 og D. 28, å holde kostnadene vedr. reiseutgifter nede, og et tilskudd på kr. 12.– pr. medlem ble avtalt. I de første årene var det store vansker med å administrere inntektene, man var uviss på Rådets mandat fordi statutter ikke var vedtatt.

I 1981 vedtok man så: Rådet forvalter dets midler innenfor budsjettets rammer og bestemte at A.U. medlemmers reise til to A.U.møter, de delegertes reiser til to distriktsmøter og D.presidentens reiser til klubbene, skulle dekkes av reisekassen for alle distrikter.

De to distrikter som har størst avstander, D.27 og 28., har i mange år holdt bare et distriktsmøte, men sender klubbenes I.S.O. og distriktenes ISO'er til det ene møtet, dekket av reisekassen.

ECOSOC

I 1972 stemte alle I.W.-klubber i verden over et forslag om å søke konsultativ status i FN's økonomiske og sosiale råd (ECOSOC). Forslaget fikk flertall og i 1973 kunngjorde I.I.W. Board at søknaden var innvilget.

Det manglet til å begynne med informasjon fra the Board om hva denne status innebar. Kate Ødegård satte igang undersøkelser og søkte kontakt med andre organisasjoner som allerede hadde denne status, fikk foredragsholdere til kurser og klubbmøter, og etterhvert fikk vi et visst tak på det hele.

Vår status innen ECOSOC er av kategorien IIIa/on the Roster, dvs.

observatørstatus. I.I.W. ble en del av NGO-verdenen (Non-Governmental Org.) i motsetning til GO's. (Governmental Org.). Denne status gir oss uanede muligheter og rettigheter. Vi har nemlig anledning til å slutte oss til en rekke av de mest interessante humanitære FN-organer som på upolitisk basis arbeider for å bedre menneskers livsgrunnlag på helse-, ernærings- og opplysningssektoren (WHO – FAO – UNESCO – UNICEF m.fl.). RISO har i flere år søkt og fått tillatelse til deltagelse på Norad-støttede seminarer, og flere distrikter og klubber er selvstendige medlemmer av sine lokale FN-samband. I.W. har også anledning til å sende observatører til møtene i Ecosoc. Vi har møterett men ikke talerett. Fra 1984 har I.I.W. hatt sine representanter til stede på møter i Wien, Geneve og New York. De første år ledet av I.I.W. Past President og i de senere år av I.I.W. Vice-President.

I 1977 ble I.W. Norge medlem av UNICEF-komiteen i Norge og vi har et medlem i Arbeidsutvalget.

D. 31 har vært leder i koordineringsarbeidet innen NGO, de fungerte som en formidlende kontakt til resten av landet.

I 1985 vedtok landets distriktsforsamlinger at I.W. skulle melde seg inn i Norske Kvinners Nasjonalråd, NKN. Som en direkte følge av dette deltok vi i TV-aksjonen 1989 «Kvinner i den 3. verden» med eget prosjekt «Aksjon Lepra» (se omtale under Lepra-prosjektet).

På NKN's landsmøte i 1987 fremmet Borre I.W.-klubb v/Riso et resolusjonsforslag vedrørende «Stans barnesalg» og dette gikk enstemmig igjennom. Dette resulterte i at norske UD bevilget et beløp på 20000 kr. til videre opplysningsvirksomhet.

På Convention i Stavanger i 1988 ble det etter forslag fra Borre I.W.-klubb fremmet en General Motion, og følgende ble vedtatt: «I.I.W. bør studere spørsmålet om overgrep mot barn i den pornografiske industri og bruke alle midler til dets disposisjon for å fordømme praksisen og dens utøvere». I motiveringen ble det sagt at hvis I.W. medlemmer i hele verden ville spre informasjon og protestere, ville det være en stemme med slående kraft.

Gjennom NKN fikk I.W. Norge innbydelse fra Nordisk Råd om å delta på den første nordiske kvinnekonferanse Nordisk Forum som

ble avholdt i Oslo i august -88. På vegne av NIWR sto Borre I.W.-klubb som arrangør med stand og foredrag om seksuelt misbruk av barn/salg av barn. Møtet ble meget godt besøkt, var vellykket på alle måter, og vakte oppmerksomhet blant norske kvinneorganisasjoner.

Det andre Nordiske Forum var i Åbo, Finland, i 1994, hvor I.W. Norge nok en gang var med og synliggjorde seg på en positiv måte med stands, forelesninger og workshops over emnet «seksuelle overgrep mot barn».

NKN ble nedlagt i 1989 og FOKUS (Forum for kvinner og utviklingsspørsmål) har nå overtatt som paraplyorganisasjon. Fokus er et ressurs- og kompetansesenter som skal medvirke til å styrke kvinners sosiale, økonomiske og politiske rolle både i Nord og Sør.

Lepra-prosjektet

I 1973 var det 100 år siden den norske legen Armauer Hansen oppdaget lepra-basillen. På Norsk Råds høstmøte i Sandefjord samme år foreslo klubber i D 29 at en skulle støtte et lepra-relatert prosjekt.

I 1974 ble to forslag forelagt klubbene, distriktene på Østlandet gikk inn for å støtte Armauer Hansen Instituttet i Etiopia, og D 28 S gikk inn for et prosjekt på Madagascar.

Armauer Hansen Institutt i Addis Abeba ga pasienter behandling og etterkontroll, og det ble utdannet helsepersonell samt undervist i det siste på forsknings- og behandlingsområdet.

Sykepleier Tordis Stapnes hadde på et klubbmøte i Egersund og på intercity-møte i Sandnes fortalt om arbeidet på Bekoaka Lepra-

Tordis Stapnes.

hospital i Morondava, Madagascar. Forholdene var ytterst primitive og støtten fra myndighetene var liten. På grunnlag av dette vedtok så distriktsmøtet i Sandnes våren 1974 å gå inn for det såkalte Stapnes-prosjektet. Dette ble de tre første år ledet av Mia Ellingsen, Stavanger I.W.K., Liv Håland, Egersund I.W.K., og Åse Wiig-Hansen, Sandnes I.W.K. Stapnes-prosjektet knyttet giver og mottaker tett sammen. Brev og rapporter fra Bekoaka førte til nært samarbeid. Klubbene fikk vite hva sykehuset til enhver tid hadde behov for. Det gjorde arbeidet konkret og interessant og «rive/klippe»-møtene styrket samholdet blant medlemmene. Det samme gjorde det betydelige innsamlingsarbeidet av penger, medisiner, bandasjer, matvarer etc.

På Norsk Råds møte i Sandefjord i 1977 gikk Rådet inn for å anbefale Stapnesprosjektet som vårt nasjonale prosjekt i 2 år framover. Den første komiteen hadde lagt ned mye arbeid og et godt grunnlag, og en ny dyktig komite overtok med Else Marie Werge-

Medlemmer i Egersund I.W. klubb river og ruller bandasjer av slitt sengtøy.

land Franck, Stavanger I.W.K.,
Lena Oxaal, Hafrsfjord I.W.K.
og formann Liv Fuglseth, Egersund I.W.K.

Regnskapet for 1978/79 viser at nå støtter klubber i hele landet Stapnes-prosjektet og det må gis honnør til Egersund I.W.K. for det grunnleggende arbeid de la ned i mange år.

I 1984 overtok Strand I.W.K. ansvaret for prosjektet og salget av rosekort. Randi Øxnevad Bokn ble formann og kontaktledd mellom I.W. Norge og Bekoaka, og Norunn Bjerkeland ble kasserer.

Randi Øxnevad Bokn.

Sykehuset i Bekoaka er regnet som det beste Leprasykehus på Madagascar – og det er ikke minst takket være I.W.-klubbene. Det har bl.a. en lege som har fått spesialutdannelse i Lepra-medisin i Addis Abeba for I.W.s regning. Før var Bekoaka nærmest et oppbevarings- og pleiehjem. Nå kan de også få ekstra hjelp, øyenlege, kirurg, fysioterapeut, skomaker m.m. Det er stort å vite at dette har vi fått være med på. Det blir også lagt vekt på opplysningsarbeid – det undervises på skoler og i landsbyer, og god informasjon hjelper mot gamle fordommer om forfedres straffedom og svart magi.

NRK's innsamlingsaksjon i 1989 – Kvinner i den 3. verden – fikk inn ca. 87 mill. kr. Alle prosjekter som hadde fått 1. prioritet, ble sikret midler, således også I.W.'s prosjekt Aksjon Lepra. RISO Randi Ø. Bokn fikk nå meget arbeid med planlegging, utforming av retningslinjer og måldefinisjon.

I.W.N. skulle ha det formelle ansvar for gjennomføring etter planen og for budsjett. Norsk Misjonsselskap NMS som hadde virket på Madagascar i 100 år, skulle være operatørorganisasjon og ha ansvar for personell, daglig drift, for rapportskriving og regnskap som

I.W.N. skulle godkjenne. Norad viste også stor interesse for Aksjon Lepra og ville gjerne samarbeide. Daværende leder på Bekoaka, Gunn-Åse Stenset, gikk inn som prosjektleder. Hun delte sin arbeidstid 50/50 mellom styrerjobb og prosjektet.

I slutten av februar 1991 raste syklonen Cynthia over sør-vest Madagascar og forårsaket store ødeleggelser. På Bekoaka sto vannet opptil 2 m. opp på bygningene og flommen tok med seg sengeutstyr, medisiner, matforsyninger og hele kirken med inventar. Det kom bønn om hjelp og I.W.-klubbene sendte ned ca. 200.000 kr. I aug. -92 ble enda en ny container, nr. 5, pakket for Bekoaka. Fraktveien er lang – første etappe til Marseille, så båt langs vestkysten av Afrika, rundt Sør-Afrika og til en havneby nord for Morondava. Siste etappe er en kjøretur på 250 mill!

Etter 1992 er sykehusarbeidet reorganisert og det er klarere forhold mellom Aksjon Lepra og sykehuset. En ny struktur- og arbeidsplan for alt Lepra-arbeid på Madagascar er utarbeidet i samarbeid med Verdens Helseorganisasjon, og Aksjon Lepra og Bekoaka Lepra Hospital er trukket inn som samarbeidspartnere. Aksjon Lepra skal stå for all oppsøkende og forebyggende virksomhet. Aksjonsområdet omfatter ca. 450 landsbyer med 14 subklinikker. Det er fremdeles uopnådde mål og aktivitetene bør fortsette. Vi har i 20 år vært engasjert i Lepra-arbeidet og I.W.N. har en nøkkelrolle både i aksjonen og i arbeidet for Bekoaka. Mørketallene er store, det blir antydnet ca. 13 mill. spedalske i spesielt utsatte steder i verden.

Mange klubber har vært aktive og gjort en fin innsats. De 10 siste år er det den fremragende organisator Randi Ø. Bokn som har drevet arbeidet frem. Klubbene er blitt holdt godt orientert om alt gjennom medlemsbladet, og Randi har skrevet slik at gløden, iveren og givergleden i klubbene ikke har minket. Mange klubber har også fått besøk med kåseri og lysbilder, og hun har arrangert flere reiser til Madagascar for Inner Wheel-medlemmer. Norsk I.W. er takknemlig for den innsats Randi, Norunn og Strand I.W.K. har gjort på vegne av oss alle, og vi må stå på til denne sykdommen er under full kontroll. Håpet om en vaksine mot Lepra er fremdeles levende og år 2000 er nevnt som en mulighet.

Bekoaka sykehus med sitt avanserte laboratorium ble overgitt til de gassiske myndigheter som et ledd i en langsiktig plan fra Norsk Misjonsselskaps side.

En spesialist på Leprasykdommer overtok ledelsen etter den norske sykepleieren Gunn-Aase Stenset.

Ved en middag som ble holdt ved overleveringen ble hun dekorert med en gassisk orden for sitt lange og fortjensfulle virke.

Ordenen heter «Chevalier de l'ordre national Malagasy».

I 94 år har Det Norske Misjonsselskap bygget opp en institusjon som i første rekke skulle hjelpe de innfødte med omsorg og stell. I årene som gikk har bistanden øket sterkt og var i 1996 meget stor.

Befolkningen er innstilt på selv å være aktiv for å hjelpe, og ikke avstå på grunn av fordommer. Sykehuset har et stort behov for videre hjelp fra tidligere bistandsorganisasjoner, både mentalt og økonomisk.

Aktiviteter og hjelpetiltak

I alle de år som Inner Wheel har eksistert i Norge, har det vært holdt et høyt aktivitetsnivå i klubber og distrikter. Hver og en av klubbene landet over har funnet sin oppgave og finner stadig nye, det er umulig å få med alt.

Mens distriktene i sør de første år var opptatt med Lepra-prosjekter, støttet D 27 et eget prosjekt for å få boret en brønn i en landsby i Afrika. Dette arbeidet ble støttet av Norad og ble meget vellykket.

«Family-planning» prosjektet i India, som ble drevet av Dr. Malti Rana, ble støttet av våre klubber.

Og den 10. januar – startdagen i 1924 som ble foreslått av Helena Foster til å bli en I.W. dag over hele verden – den dagen blir Vennskap, Hjelpsomhet og Internasjonal Forståelse fremherskende.

Fra 1985 har vi med et medlem i styret for Rotary Handicamp. Ungdomsutveksling og Polio-Plus aksjoner i Rotary nyter og godt av I.W.'s assistanse.

Våre salg av rosekort, bordkort, fyrstikker etc. innbringer hvert år velkomne beløp som blir brukt til hjelp for andre. Vi har og et I.W.

Ann Catrin Sand tildeles Isabel Hvistendahls Legat av representanter for Inner Wheel.

Norges Fond som ble opprettet i 1987, der rentene av fondet deles ut av Rådet. Nevnes må også Isabel Hvistendahl's legat fra 1991 der renter av et grunnbeløp på 50.000 blir delt ut årlig i D.29. På distriktsmøtene i 1996 ble det bestemt å finansiere kjøp av en såkalt «narko-hund» til politiet og tollvesenet.

Slik kunne vi fortsatt til listen ble lang, men nevner til slutt betydningen av det arbeidet som blir gjort av klubbenes, distrikte-

nes og Rådets internasjonale service organisatorer (ISO). Gjennom disse får hvert medlem en forståelse for hvilken stor internasjonal gruppe vi tilhører.

Rally

Tanken om å møtes til et skandinavisk Rally ble første gang en realitet i Frederikshavn i Danmark i 1965.

Norge fikk sitt første i Skien i 1967. Det var et kombinert Rally, ledet av Ruth Malcolm Jacobsen, og et lovmøte ledet av Karin M. Akre.

Deretter fulgte Geilo i 1974, Lillehammer i 1983 og Sandefjord i 1995.

På Geilo-møtet talte Pater H. Rieber Mohn og hadde som tema «Døden, en nøkkel til livet». Formann var Ellen Aaslund. Til stede var I.I.W. President Hylda Armstrong.

I Lillehammer talte Inger Inadoni fra Norad om U-land bistand. Formann var Ragnhild Scheie Aasen. Til stede var I.I.W. President Esther Vibal.

Sandefjord-møtet ble ledet av Tove Fleischer, og foredragsholder

Rally Lillehammer 1983.

Prinsesse Astrid, fru Ferner kommer til Rally i Sandefjord ledsaget av Tove Fleischer og hoffdame Nina Gullaksen.

var høyskolelærer Trude Drevland som talte om Livskvalitet for eldre. Møtet ble åpnet av prinsesse Astrid fru Ferner. Til stede var I.I.W. President Ida Dubbeldam-de Klerk.

Bladet «Inner Wheel Norge»

I august 1963 utkom Norsk Inner Wheel blad med sitt første nummer. Styret i D.36 hadde lenge følt det var vanskelig å komme i direkte kontakt med medlemmene. Meddelelser som ble sendt ut, kom ofte ikke lenger enn til klubbens styre. Distriktet hadde fått sin faste representant i hovedstyret (Council) i England. Der var det store arbeidet med omlegging til International I.W. begynt, dessuten var distriktet i Norge relativt nystartet og ekspansjonen av nydannede klubber i Norge voldsom. Det var således mange og viktige saker som skulle frem til medlemmene. God informasjon var nødvendig for å kunne ta standpunkt og å stemme i klubbene. Bladet var her til uvurdelig hjelp og nytte for medlemmene.

Lilli Fischaa var den første redaktør og bladet ble den første i Norden. Et stort antall abonnenter i Sverige og Danmark meldte seg allerede første året.

Bladet har også andre oppgaver å tjene. Den skal være et bindeledd klubbene imellom. Den skal også erstatte de tidligere månedsbrev, som hos mange klubber ble liggende ulesete på grunn av tidsnød. Skal bladet på noen måte fylle denne oppgaven, må alle klubber, sekretærer og korrespondenter helhjertet gå inn for at det skal lykkes. Gode, positive, innholdsrike, men allikevel kortfat-

Lilli Fischaa. Bladet I.W. Norge's første redaktør.

tede rapporter om klubbenes virksomhet er grunnlaget for at denne delen av bladets oppgave skal falle heldig ut. Gode 3 min. I.W. og helt spesielle foredrag og kåserier kan enkelte ganger tas inn i sin helhet. Det er dessverre begrenset spalteplass til rådighet.

International Inner Wheel Newsletter

Det første internasjonale I.W. blad kom ut i mars -68, et 4-siders produkt på tynt papir. Vise-president Helena Foster var den første redaktør. Bladet har med referater og billedstoff fra klubber over hele verden. Fra 1985 er redaktøren på valg internasjonalt, og Norge fikk den første valgte redaktør i Esther Marie Wiig, Trondheim – Lade I.W.-klubb i 1988.

The Link-Up Scheme

Association of Inner Wheel Clubs hadde allerede før norsk medlemskap startet «The Link-Up Scheme» (fritt oversatt «en kampanje for å danne ledd i vennskapskjeden»). Den gang var hvert av de 19 distrikter som fantes i Storbritannia og Irland knyttet til et distrikt eller en klubb ett eller annet sted i verden. På denne måte fikk vårt distrikt, distrikt 36, straks kontakt med distrikt 19 i England. Denne forbindelse har vært meget positiv og vellykket. Flere ganger har norske medlemmer vært invitert til England. De er da blitt innkvartert hos engelske I.W.-medlemmer og nytt en enestående gjestfrihet og deltatt i forskjellige engelske I.W.-møter. Norge har også hatt den glede å kunne invitere tilbake. Vennskap er oppstått, så personlige besøk er ikke uvanlig.

Vi har nu vår RISO, DISO og ISO så kontakt og informasjon kan nå hvert medlem og gi en forståelse av hvilken stor internasjonal gruppe vi tilhører. I de første bulletiner vår første RISO fikk fra England var det stadig oppfordring til at vi skulle ta oss av og vise gjestfrihet mot utlendinger for å fremme internasjonal forståelse.

Skandinaviske vennskapsklubber

På et skandinavisk Regional Councilmøte i Gøteborg 1. og 2. juni 1966 uttaltes ønsket om å intensivere kontakten over grensene i de skandinaviske land. Det ble sendt ut forespørsel til alle klubber angående allerede etablerte kontakter i Skandinavia. I 1968 var registreringen av skandinaviske vennskapsklubber ferdig. Samme år ble det opprettet brevveksling mellom norske og indiske klubber. Dette arbeide må oppfattes som et bidrag til vårt 3. formål «å fremme internasjonal forståelse».

Convention 1988

International Inner Wheel har ca. 100 000 medlemmer og er dermed en av de største kvinneorganisasjoner i verden. På toppen av denne organisasjon står verdenskongressen eller Convention. Det er et møte der hvert enkelt medlem kan delta, og der hver klubb har

Convention.

stemmerett. Dette gjør Inner Wheel til en meget demokratisk organisasjon. Convention holdes hvert tredje år, det går på omgang mellom land og verdensdeler, men Europa har hatt flest. Det var litt av en overraskelse at et lite land som Norge ble foreslått og at representantene for landet endatil hadde mot og vilje til å ta utfordringen.

Før vi går nærmere inn på denne største begivenhet i Norsk Inner Wheels historie, skal vi som snarest gå frem til onsdag 18. mai -88. Da var Convention i Stavanger over. Alle, både de i hovedkomiteen og medlemmene ellers, var glade og takknemlige over at alt hadde gått bra. I Stavanger Aftenblad, distriktets største avis, sto denne lederen:

«Honnør til Inner Wheel

Inner Wheels internasjonale konferanse i Stavanger, med 2700 deltagere fra 37 land, ble gjennomført på en måte som både distriktets Inner Wheel kvinner og hele befolkningen forøvrig kan være stolte av. Arrangementet har befestet Stavangers posisjon som en messe- og konferanseby av internasjonalt format.

Suksessen kommer ikke av seg selv. Tre års hardt arbeid ligger bak. Det bør anspore flere av oss å se hvilken uegennyttig innsats travle mennesker er villige til å gjøre, uten tanke på å få annet igjen for strevet enn å se at de mange gjestene får skikkelige arbeidsforhold, at de trives og at de reiser tilbake fra Rogaland og Norge med de beste inntrykk.

Vår honnør til Ragnhild Øglænd, Jutta Rossavik, Gunn Sembsmoen og de mange, mange andre som sto bak!»

«Tre års hardt arbeid» sto det i lederen. Styremedlemmene ble vervet fra klubber på Nord-Jæren. Det var uendelig mange ting å tenke på og planlegge. Det var transportplan, innkvartering, avtaler med musikere og artister, vennskapsdagens hjemmeselskaper osv. osv. En viktig oppgave var hele tiden å bringe informasjon om Convention, om Stavanger og Norge, ut til medlemmer i hele verden. Informasjoner ble for en stor del sendt direkte til de nasjonale I.W.blad.

Arbeidsutvalget og styret i I.I.W. 1988 samlet i parken foran kongeboligen Ledaal.

Første dag av Convention kom med sol og blå himmel. Et skolekorps skapte liv og fest utenfor konferansesenteret. Slik ble hver dag åpnet med musikk, sol og varme. «The Sun Convention» som verdenspresident Dora Bailey sa. Den første dagen, Friendship Day, torsdag 12. mai, var viet vennskap, kvinners situasjon i verden, og deres muligheter og styrke.

Stavanger-biskopen Bjørn Bue understreket den betydning en slik vennskapets dag har. Her møtes kvinner fra de fem verdensdeler for å drøfte saker som angår organisasjonsmessige spørsmål. Men de tar seg tid til å pleie vennskapet.

Åse Marie Nesse, forfatter og lektor ved Universitetet i Oslo, hadde som tittel på sitt foredrag: Styrke – ditt navn er kvinne. Med

mange eksempler fra historien i poesi og prosa, flettet sammen på en mesterlig måte, ga hun svar på hva styrke står for. Det er ikke bare kvinner som må vise fysisk styrke ved å bære vann og ved i U-land, men også alle dem som gjennom historien har hatt psykisk styrke til å gå mellom når menn tok til sverdet.

Etter lunsjpause, sang og musikk, kom tredje taler som var Helvi Sipilä, Finland, tidligere ass. generalsekretær for sosial utvikling og humanitære saker i FN. Hun pekte på de store forandringer som hadde funnet sted i kvinners liv og den rolle de kan spille i samfunnet.

Deltagerne kunne så velge mellom to arbeidsgrupper, workshops: 1. Sosialt arbeid med gruppeleder Erika Claussen, Vest-Tyskland. 2. Informasjon om International Inner Wheel med Britt Fjellander, Sverige, som leder.

Kveldens Home Hospitality var et høydepunkt for mange, både gjester og vertskap. Elisabeth Bier-Reitsma sa det slik i et takkebrev: «The home hospitality evening was one of the highlights and it gives me a wonderful feeling that the real contact between Inner Wheel members is made so easily.»

Den offisielle åpningen av selve Convention var fredag 13. mai. Flaggparaden er et følelsesmessig høydepunkt som gjør alle Inner Wheel-medlemmer stolte over å være en del av en slik verdensomspennende organisasjon. Stavanger Symfoniorkester spilte, og hilsningstalene var mange. Foredraget til Helena Foster G.B. & I. hadde tittelen «The history of International Inner Wheel». Det var interessant og tankevekkende og ga også visjoner for fremtiden.

Etter banketten lørdag aften samlet alle seg i Convention Center til underholdning. Det ble en fin blanding med musikk, sang og dans. Innslaget med nasjonaldrakter ble både større og festligere enn planlagt. Det ble ledet elegant av Grethe Johnsen og ble et nytt høydepunkt.

Mange av deltagerne stanset igjen noen dager for sightseeing, reiser og handel. Søndag 15. mai inviterte biskop Bue til gudstjeneste i Stavanger Domkirke. Det ble en uforglemmelig stund. Rotarianere som deltok på Convention hadde bl.a. tur til lakseoppdrett og besøk

på Utstein Kloster. Gjestene deltok også i 17. mai-arrangementer, fra kransenedleggelse på krigsgraver tidlig om morgenen til barnetog og senere folketog der de gikk bak Inner Wheel-flagget som verdenspresidenten bar. I Newsletter skriver redaktøren for Gr. Br. & I. Joan Boughey: «What a lovely day! One that will stay in our memories for a long time to come».

Minnie Mandepanda fra India sa dette i et intervju: «Vi reiser hjem herfra med mange nye vennskap og brevvenner. Vi har følt stor gjestfrihet fra byens befolkning og et varmt fellesskap her på konferansen. Jo flere kvinner vi får sjanse til å bli kjent med, jo flere kulturer vi får oppleve og jo mer visdom vi kan hente fra hverandre, dess mer kan vi glede oss over livet».

Våre to verdenspresidenter

Norge har hatt to av topplederne i International Inner Wheel, og det forundrer nok noen. Men I.W. har lang fartstid i landet vårt. Den første klubben utenfor Storbritannia og Nord-Irland ble Bergen. Ragnhild Øglænd forteller at feiringen av 50 års-jubileet for klubben i mars 1985 var et av høydepunktene i hennes presidenttid.

Når våre to presidenter skal presenteres, er det nyttig å ha i tankene at det som utad synes å være et festår med spennende reiser, deilige middager, stas og fest, har og en annen side. Året betyr hardt arbeid på hovedkontoret. Fra hele verden kommer problemer og spørsmål som krever svar og løsninger. På de ofte lange arbeidsreisene får presidenten mulighet til å hjelpe og inspirere klubber og distrikter til ny innsats. Reisene blir gjennom årene nøye fordelt mellom land og regioner, og steder som trenger oppbakking og ny giv, blir tilgodesett med besøk. De verdenspresidenter som får en Convention i sitt presidentår, er både heldige og uheldige. Det betyr en stor ekstra arbeidsinnsats, men og et høydepunkt med spennende, givende dager.

Ragnhild Øglænd

1984 - 1985

f. Astad 13-12-1925

Både barndomshjemmet i Høyland ved Sandnes og utdannelsen i Stavanger og siden i Danmark ga impulser, kunnskaper og holdninger som preget Ragnhild og det hjemmet hun skapte sammen med sin Lars og etter hvert fire barn.

Som medlem av I.W. klubben i Sandnes fra 1962 tok hun på seg oppgaver hun ble bedt om og utførte arbeidet slik at det ble til glede og inspirasjon for andre. Etter vervet som Nasjonal representant ble så Ragnhild Øglænd valgt til visepresident i I.I.W. i 1983.

Ragnhild Øglænd.

Det var mange oppgaver å ta fatt på da hun overtok som verdenspresident i 1984. Hovedkontoret i England skulle oppdateres, datautstyr måtte tas i bruk, og nye arbeidsrutiner innarbeides, for å gjøre oppbyggingen av organisasjonen mer demokratisk. Dette krevde styrking av informasjonen, både mellom arbeidsutvalg og styret (the Board) og videre fra boardmedlemmene og ut til de enkelte klubber. Dette arbeidet var helt i tråd med Ragnhild Øglænds motto for året: «Communicate». Boardmedlemmene fikk nå et månedlig brev fra presidenten om hva som foregikk i arbeidsutvalget og hvilke spørsmål og saker som senere skulle behandles i styret. Dermed ble det en delegering av makt, noe som styrket styremedlemmenes innsikt og interesse. «Communicate» ble valgt også fordi man trengte en større kommunikasjon mellom våre medlemmer,

distrikter og land. Det var av aller største interesse at det kunne intensiveres.

I.I.W. sto på FN's liste over NGO-organisasjoner og nå kom dette arbeidet i faste former med vedtak om representasjon og valg til de ulike fora.

Convention 1985 skulle holdes i Orlando, Florida. Det ble ventet meget av U.S.A. innen I.W. i årene fremover, derfor ble meget arbeid lagt ned i reiser i U.S.A., Canada og Mexico. Island og Finland ble besøkt dette året, og presidenten deltok på landsmøter i Nice, Blackpool, Pescara og Wiesbaden, foruten distriktsmøter i Norge og Sverige. Det utvidede informasjonsarbeidet og reisene førte til økt interesse for I.W., og i dette presidentåret ble 150 charterbrev undertegnet.

Et lovforslag fra Rotary International om opprettelse av kvinne-organisasjoner i konkurranse med I.W., ble etter iherdig innsats og brevveksling til slutt avvist på Rotarys lovforsamling i Chicago.

Presidentårets høydepunkt ble Convention i Orlando. Mange lovforslag ble behandlet og alt kom vel i havn. Amerikanerne tok godt i mot venner fra hele verden, og sistekvelds-festen ble en uforglemmelig opplevelse. Hele året var en opplevelse. Å komme fra et lite land og oppleve at en var på bølgelengde med kvinner fra andre kulturer, gjorde at hun fikk kontakter over landegrenser og i alle verdensdeler.

Margaret Spenning 1990-1991

f. Baxter 26-11-1933

Margaret Spenning er født i Montrose på østkysten av Scotland. Mens hun utdannet seg ved Edinburgh College of Art, traff hun sin norske mann som studerte i Scotland. I 1959 flyttet de til Norge. Her ble hun medlem av Askim-Mysen I.W. klubb da hennes mann kom med i Rotary. Etter tillitsverv i klubben, ble Margaret Spenning distriktspresident i 1974 og Boardmedlem i 1983.

Det inngående kjennskapet til to kulturer var til stor hjelp når hun nå fikk sitt virke på en internasjonal arena. Tema for presidentåret

var «Give our world a future». Meningen var å sette både barn og økologi på dagsorden.

Temaet grep Inner Wheel-medlemmer over hele verden. Det var nettopp slike oppgaver mange strevde med, og det hjalp godt at presidenten sto sammen med dem i dette arbeidet. På sine mange reiser fikk Margaret etter ønske treffe mange, både barn og voksne, som fikk hjelp gjennom I.W. klubber. Det kunne være åpne hus for gatebarn, yrkesopplæring for forkomne og arbeidsløse kvinner, støtte til lepra-

sykehus, for å nevne noe. I rapporten sin sier presidenten at hun tror en viktig del av hennes arbeid var nettopp møtene med I.W. medlemmene. Det fikk dem til virkelig å føle at de var en del av en internasjonal organisasjon med den styrke og fellesskap det innebærer.

Reisene var mange og lange. Det startet med Rally i Lyon. Så den lange reisen Sri Lanka-Malaysia-Filippinene-Australia-New Zealand-California-Toronto. I Wien besøkte hun FN-kontoret. I.W. har representanter ved alle tre FN-sentrene, Geneve, New York og Wien. Det kan nevnes at I.W. var med i gruppen som arbeidet med barns rettigheter. Helt på slutten av presidentåret var Margaret Spinning med sin mann til guvernør-samling i Mexico. Som I.I.W. president ble hun invitert til å tale på et I.W. møte på Rotary International Convention. Etter denne Rotary Convention besøkte vår verdenspresident alle I.W.klubber i Mexico.

Convention i Haag ble årets høydepunkt. Sakslisten som det er presidentens ansvar å lede delegatene gjennom, var usedvanlig krevende. Alt gikk bra, og det ble et fantastisk arrangement. Presiden-

Margaret Spinning.

ten sier det slik: «For tredje gang på rad ble I.I.W. Convention åpnet med «Ja, vi elsker». Først til ære for Ragnhild i Orlando, så da vi var vertsland i Stavanger, og til slutt til ære for meg. Det var en meget beveget president som forsøkte å synge med, men tårene tok overhånd. Jeg tror jeg har aldri vært så trett i hele mitt liv som dagen etter Convention».

Honorary Editor

I 1987 sendte for første gang International Inner Wheel ut valgliste med nominerte til redaktør-stilling i Newsletter.

Esther Marie Wiig ble valgt og tiltrådte 1. juli 1988.

Før dette hadde hun som freelance-journalist hatt mange oppgaver. Hun dekket moteoppvisninger i Paris og sendte bidrag til en rekke aviser og blad. Flere av Kong Olavs mange reiser og statsbesøk ble også dekket av Esther Marie og hun fikk i 1980 St. Olavs medaljen.

Hun sto som redaktør for I.I.W.'s Newsletter i 3 år og skapte et lettlest og interessant medlemsblad for lesekreten i 85 land.

Esther Marie Wiig var Trondhem Inner Wheel klubbs første president i 1961–63 og er også klubbens æresmedlem.

Esther Marie Wiig.

Klubbflagg

Hver klubb har sitt eget flagg eller vimpel, – mange er vakre hånd-broderte – gjerne med motiver fra hjemstedet. I mange klubbers eie er: for det første et vakkert president-kjede, klubbe, ofte «Gongon», vaser (til I.W.rosen), gjestebok, andre klubbers flagg og ofte en trearmet lysestake.

Inner Wheels lysseremoni

Hva brukes denne lysestaken til? Jo, Inner Wheel har en vakker lysseremoni – som ble innstiftet av tidligere verdenspresident Mrs. Weightman. Under et besøk i Norge ble hun så begeistret for vår bruk av levende lys ved hyggestunder. Hun syntes at det måtte være en god idé å bruke lys til en seremoni ved innledningen til festlige og høytidelige anledninger i Inner Wheel –

Seremonien foregår nu slik:

«Levende lys skaper en egen stemning av høytid. I lysestaken står det tre blå lys. Fargen på lysene – mørk blå – er symbol for klubbene, det er den samme fargen som i klubbpresidentens bånd til kjedet. De gule flammene som varmer når lysene tennes – skal symbolisere klubbens medlemmer. Som dere ser, er ikke lysene av samme høyde. Vi skal først tenne det mellomstore lyset. Dette lyset representerer fortiden – Inner Wheels historie. Vi er takknemlige for det som er oppnådd av resultater fra den første klubben ble startet opp i Manchester for over 50 år tilbake i tiden.»

Det pleier å være klubbens past-president som tenner lyset.

Så tenner presidenten selv det minste lyset – «som er symbolet for en liten del av Inner Wheel tiden, året som går. Lyset skal minne oss om at vi skal gjøre en innsats for å binde fortiden og nåtiden sammen i vårt arbeide i Inner Wheels ånd».

Endelig tennes det største lyset – «lyset for fremtiden». Valget av hvem som skal tenne lyset avhenger av høytidelighetens art – det kan f.eks. være den nyvalgte – eller incoming president som tenner

det. Eller kanskje et nytt medlem. «Fremtiden ligger foran oss med sine ubegrensede muligheter til å spre Inner Wheel-vennskapet til kvinner rundt om i verden, uansett: rase, farge – eller religion –.»

Inner Wheel Rosen

Som takk for et godt foredrag, som en varm hilsen – eller for å vise vår hengivenhet og glede, bruker Inner Wheel-klubbene her i Norden en langstilket rose – Inner Wheel-rosen. Den sier mer enn ord, og hvert I.W. medlem vet hva den betyr.

INNER WHEEL ROSEN

Mel.: «Glöm ej bort det finns rosor»

När som åren hastigt gå,
vi i minnets gömmor leta
etter ting som kan oss glädja
om enn små.
Vad kan lysa på vår väg?
Vad kan glädja våra sinnen?
Jo, det är ju vänskapsminnen,
som vi få.

∴ Glöm ej bort I.W.-rosen,
denna ros utan taggar.
Vårda väl vänskapsrosen.
Glöm ej den ∴

Blir du ledsen någon gång,
vilket ju är ganska troligt,
allting kan ej jämt va'roligt
«hålliggång».
Tänk då på din I.W.-ros
och att vänner på dig vänter,
som vill ge dig hjälp och vänskap
i ett fång.

Låt vår ros sprida glädje
och dess budskap nå vida,
bli en krans utav vänskap
runt vår jord.

Britt Fjellander

July 1st, 1969.

Dear Club President,

WORLD INNER WHEEL DAY. I would like to ask all members of Clubs throughout the world to link together **IN ACTION** on January 10th.

I have chosen this special day because it was on January 10th, 1924, that the Mother Club of Inner Wheel, the Manchester Club, England, first adopted the name Inner Wheel.

It can be interpreted in any way you think fit — in groups or as individuals — giving personal service to someone who needs you — planting a tree or flowers to beautify some corner of your land, or just the simple act of writing a letter.

I am sure there is inspiration and encouragement to be gained by the knowledge that your fellow members throughout the world are at that moment joining together to extend service and friendship.

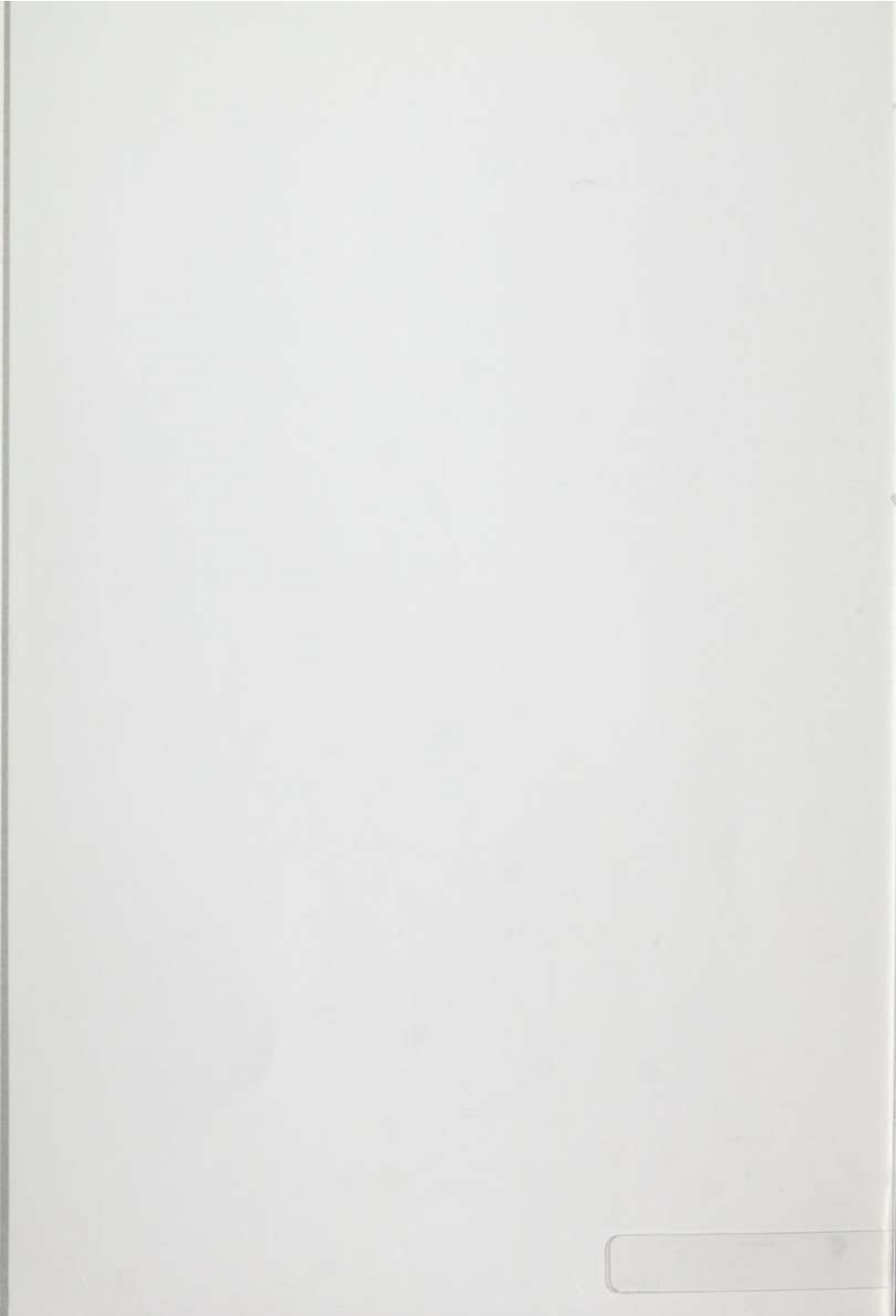
I shall look forward to hearing about your choice of action.

Yours in friendship,

Helene Foster

President.

Depotbiblioteket

98sd 23 105

